

Érinthetetlen

Tudásból edzett acélburkolatodon

fúrt lyukacskákat tágítani próbáló

tehetetlen mosoly vagyok.

nyaggatva-megadóan-esdekelve-várákozva-erőszakkal-ágaskodva

fürkészlek.

Csak a fém csillámlása

mint elméd világlása

ennyit dobsz hetykén fáradozásaimért.

De ki a játékot megtagadja, nem nyerhet.

érinthetetlenségeddel érintetetlenné

Minden a helyén

Gitárról lepattant festék darab a szekrény

alatt

tudja, vissza nem kerül a kiköpött

falat.

A lélegzeten vés egy kelletlen

sebet,

körbe veszik tompa habok és

lebeg.

Bútorok között lebegő habba öelve

vagyok.

Minden a helyén: tárgyak, ízek,

szagok.

Csak az ágyról hiányzik

valaki,

meg a zongora mellől, míg

odaki

üresmereven néz a fűzfaszék.

nem otthonról nem haza

kilépek az állomásról

kondul az idő

(a városháza tornya a szigetközt dalolja)

gerincükön csúszó falevelek

akadnak meg csizmám sarkában

(fújdogál a szél...)

sms érkezik: ma végre láthatjuk

egymást

(elszakadtam régen...)

talán jobb lenne vissza se jönni

(engedjen elmennem)

mert itt nem találom már

(sírva keres engem)

Szomjúhozó dzsessz

Nyűglódó vágyak szaga bugyog a teremből.

Vörösborrá ázott az este.

Cipőtálpak tocsogják a riff taktusát,

a szoknyaredők nedvesnehezen

inganak melléjük.

Egy görbülő zongorista ujjait

orráról csöpögő izzadtsága síkosítja,

s a billentyűkből Budapestjeinket asszociálja.

Százak által belehelt kaputelefonok,

tetőről tetőre kapaszkodó vezetékek,

minden portékát befogadó rakpartok,

ölüket égnek toló hidak

vergődését intonálja

valós kielégületlenséggé a rezonáns.

Lógó bőrvé szikkad a csevegés,

kiszáradt ízületek merevednek

zömök érintésekbe.

Az utolsó elcsorgó

hangcseppeket

a lábtörő nyeli be.